

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

Ἡ Ὑπέροχος Στρατηγός
(Χειροτεχνία Ἰ. Μ. Βοηθείας).

Τεύχος 71ον ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2023

ΓΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ

ΧΙΟΣ

«Άδοντες και ψάλλοντες»
(Ι. Πρ. Αγ. Μαρκέλλης - Ιούλιος 2023).

Τερός Ένοριακός Ναός Κοιμήσεως Θεοτόκου Θολοποταμίου

**ΧΩΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ**

Ἐπιμέλεια: Σεβ. Χίου κ. Μᾶρκος

Κεφ. Γ'

31 Ἐρχονται οὖν ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ,
καὶ ἔξω ἐστῶτες ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν φωνοῦντες αὐτόν.

32 Καὶ ἐκάθητο περὶ αὐτὸν ὄχλος· εἶπον δὲ αὐτῷ· ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου
καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ζητοῦσί σε.

33 Καὶ ἀπεκρίθη αὐτοῖς λέγων· τίς ἐστὶν ἡ μήτηρ
μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;

34 Καὶ περιβλεψάμενος κύκλῳ τοὺς περὶ αὐτὸν καθημένους
λέγει· ἴδε ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου·

35 ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελφός μου
καὶ ἀδελφὴ μου καὶ μήτηρ ἐστί.

Κεφ. Στ'

3 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου
καὶ Ἰωσῆ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧδε
πρὸς ἡμᾶς; καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ.

Κεφ. ΙΕ'

40 Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν
καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου
τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ Σαλώμη.

47 Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν
ποῦ τίθεται.

Κεφ. ΙΣΤ'

1 Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ
τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι
ἀλείψωσιν αὐτόν.

Κατὰ τὴν ἐρμηνευτικὴν καὶ λειτουργικὴν παράδοσιν ἡ Μαρία τοῦ
Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσῆ μήτηρ ταυτίζεται μετὰ τὴν Παναγίαν,
δεδομένου ὅτι αὐτοὶ ἦταν υἱοὶ τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ. (Γρηγόριος Νύσσης,
Χρυσόστομος, Εὐσέβιος Ἀλεξανδρείας, Ἀναστάσιος Σιναΐτης, Συμεὼν ὁ
Μεταφραστὴς, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης καὶ ἡ
ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας).

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΑΙΩΝΙΟΙ ΠΟΘΟΙ

«Καλόν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι».

τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου
Θεσσαλονίκης κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

Πολλοί καί ποικίλοι εἶναι οἱ πόθοι καί αἱ ἐπιθυμίαι τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, εὐσεβεῖς Χριστιανοί. Ἄλλοι πνευματικοί καί ἄλλοι ὕλιστικοί. Ἄλλοι πρόσκαιροι καί ἄλλοι αἰώνιοι. Ἄλλοι γενικοί καί ἄλλοι προσωπικοί. Ἄλλοι εὐγενεῖς καί ἄλλοι ταπεινοί καί ἀνήθικοι. Εἶναι πράγματι εὐλογημένοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, πού κατορθώνουν εἰς στιγμάς πνευματικῆς περισυλλογῆς, νά ἀπαλλάσσωνται ἀπὸ τὰς γήινας δεσμεύσεις καί νά καλλιεργοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιθυμίας καί πόθους εὐγενεῖς. Ὁ πόθος τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ θελήματος, διὰ νά λάβωμεν μερικὰ παραδείγματα, ἢ ἐπιθυμία τῆς ἐν Χριστῷ ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, ἢ διάθεσις τῆς προσευχῆς, ὅλαι αὐταί αἱ ψυχικαὶ καταστάσεις εἶναι πολύτιμοι διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Αὐτὴ εἶναι μία βασικὴ μέθοδος, διὰ νά ἀποκτήσωμεν τὴν βεβαιότητα ὅτι εἴμεθα ὑπάρξεις πνευματικά. Εἶναι δὲ δίδαγμα ἐκ πείρας, ὅτι, ὅταν ὁ Χριστιανὸς εὐρεθῆ μέσα εἰς τὴν πραγματικὴν ἀτμοσφαιρὰν τῆς ἀγιότητος καί τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, θέλει νά παραμείνη μονίμως μέσα εἰς αὐτήν, διὰ νά σταθεροποιήσῃ τὴν εὐτυχίαν του. Παρατηρήσατε τοὺς τρεῖς Ἀποστόλους τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Εἶναι ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Πέτρος. Ἐνώπιον τοῦ ἐκπληκτικοῦ μεγαλείου, πού παρείχε τὸ θέαμα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἠύφρανθησαν ἀπὸ τὴν οὐράνιον ἀκτινοβολίαν καί ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴν δύναμιν, πού ἐξέπεμπε τὸ θεῖον πρόσωπόν Του. Τότε ἀκριβῶς ὁ Πέτρος, ἐκφράζων καί τῶν ἄλλων δύο τὴν ἐπιθυμίαν, διατυπώνει τὴν παράκλησιν πρὸς τὸν Κύριον «Καλόν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Καλόν καὶ εὐχάριστον εἶναι, λέγει, νά μείνωμεν ἡμεῖς μονίμως ἐδῶ. Ἴδού ἕνας εὐγενής, ὑπέροχος, ἐξιδανικευμένος πόθος.

Ἡ κορυφή καὶ οἱ πρόποδες τοῦ Θαβώρ.

Τό Θαβώρ ὑψοῦται περίπου τετρακόσια μέτρα ὑπὲρ τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν εἶχε φθάσει ἡ τετραμελής συνοδία. Ὁ Κύριος καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ Του. Ὁ ἱ. Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος σημειώνει· «καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς». Μετὰ τὴν ἀστραποβόλον λάμψιν τοῦ προσώπου καὶ τὸν κατάλευκον φωτισμὸν τῶν ἱματίων, ἔλαμψαν διὰ τῆς παρουσίας των δύο μεγάλοι προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος. Εἶναι ὡσάν νὰ προσαγορεύουν τὸν δημιουργὸν τῆς Καινῆς, διὰ τοῦ ὁποίου συνετελεῖτο ἡ σωτηρία τοῦ Κόσμου. Οἱ προφῆται καὶ οἱ μαθηταὶ δὲν ἀντήλλαξαν οὔτε λέξιν μεταξύ των. Ἡ προσοχὴ των εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὴν κεντρικωτάτην καὶ ἀνυπέρβλητον προσωπικότητα τῆς ὁμηγύρεως, εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀπελάμβανον ἐν σιωπῇ τὸ ἔξοχον θέαμα. Θὰ ἤθελον ἡ ἀπόλαυσις τῶν ὑπερκοσμίων ἐκείνων στιγμῶν νὰ παρετείνετο εἰς τοὺς αἰῶνας. Αὐτὸς ἦτο ὁ πόθος, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία των.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμῶς ὥραν, πού οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἐθαύμαζον τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Θαβώρ οἱ ὑπόλοιποι ἑννέα μαθηταὶ ἀντεμετώπιζαν ἓνα δυσκολώτατον περιστατικόν. Ἐνας δυστυχῆς πατέρα εἶχε φέρει ἐνώπιόν των τὸ δαιμονιζόμενον παιδί του, διὰ νὰ τὸ ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ φρικτὸν μαρτύριον. Οἱ μαθηταί, ἂν καὶ φοβισμένοι ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ σπαρασσομένου νέου, προσεπάθησαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Δὲν τὸ κατώρθωσαν ὁμῶς καὶ ἀπεγοητεύθησαν. Ὅποια διαφορὰ ἀνάμεσα εἰς τοὺς πρόποδας καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Θαβώρ. Κάτω ἡ ἀπουσία τοῦ Κυρίου, τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐπάνω ἡ δύναμις, ἡ χαρὰ. Δι' αὐτὸ ὁ Πέτρος παρακαλεῖ τὸν Κύριον· «καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Ἐκφράζει τὸν διακαῆ πόθον τῆς ψυχῆς του νὰ εἶναι διαρκῶς μαζί μὲ τὸν Χριστόν καὶ κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τῆς θείας εὐλογίας Του. Ὁ πόθος αὐτὸς ἄραγε δὲν δύναται νὰ εἶναι πανανθρώπινος;

Ἡ μετὰ τοῦ Κυρίου κοινωνία.

Ἡ ὠραιότερα ἐπιδιώξις τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι νὰ διατηρῇ ἀδιάκοπον τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου κοινωνίαν. Περὶ αὐτῆς ὁμλεῖ ὁ θεῖος Παῦλος, ὅταν λέγῃ· «πιστὸς ὁ Θεὸς δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» (Α' Κορ. α', 9). Ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος ἐξέφραζε τὴν προσωπικὴν του πείραν ἐκ τῆς κοινωνίας αὐτῆς, ὅταν ἰσχυρίζετο ὅτι ἐκεῖνο πού ἠσθάνετο νὰ ζῆ βαθύτατα μέσα εἰς τὴν ὑπαρξίν του ἦτο ὁ Χριστός.

Αὐτὸς ὁ πόθος τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου κοινωνίας, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, εἶναι τὸ πρῶτον γνώρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ· Ὅλοι οἱ μάρτυρες, οἱ ἅγιοι πατέρες, οἱ ὅσοι, οἱ ὁμολογηταὶ ἐζοῦσαν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι μέσα τῶν ἐζοῦσεν ὁ Χριστός, καὶ ὅτι ἡ πορεία τῶν θά κατέληγε σὲ κάποιον Θαβώρ, ὅπου καὶ αὐτοὶ, μεταμορφωμένοι διὰ τῆς Χάριτος Του, θά τὸν ἀντίκρουζαν ὡς Οὐράνιον Βασιλέα. Αὐτὸ εἶναι πράγματι τὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος τῶν ἁγίων, πού εἶναι συγχρόνως καὶ ἀφετηρία τῆς νέας ζωῆς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἡ ἔρευνα τῆς ψυχῆς.

Ἡ αὐτοκριτικὴ εἶναι μέθοδος διὰ νὰ διευκολύνῃ ὁ Χριστιανὸς τὴν βελτίωσιν τῆς πνευματικῆς του ζωῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὑπάρχει πληθώρα πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς κάθε ἀνθρώπου, πρέπει νὰ διατυπώσῃ ὁ Χριστιανὸς ὠρισμένα ἐσωτερικὰ ἐρωτήματα τῆς ψυχῆς. Πόσοι πόθοι καὶ ἐπιθυμίαι ἀναφέρονται εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα; Πόσοι πόθοι εἶναι ἐφάμαρτοι; Πόσοι ἐπιθυμίαι ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὸν φθόνον; Πόσοι πόθοι εἶναι ἄνομοι καὶ ἀνήθικοι; Πόσοι ἐπιδιώξεις εἶναι παροτρύνσεις σατανικαί; Ἐὰν ἡ ἔρευνα διαπιστώσῃ τοιαύτας διαθέσεις, τότε ἡ πορεία τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πορεία θανάτου. Τὸ λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· «ἕκαστος δὲ πειράζεται ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος· εἴτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον» (Ἰακ. α', 14,15).

Ἄς μὴ ἀποθαρρυνώμεθα ὁμως. Μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὑπάρχουν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν Χριστιανῶν αἱ εὐσεβεῖς ἐπιθυμίαι. Οἱ αἰώνιοι καὶ ἀκατάλυτοι πόθοι τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Αὐτοὺς νὰ ἀναζητήσωμεν, διὰ νὰ ἐξουδετερώσωμεν τὰς ἀντιρρόπους δυνάμεις. Ἡ Θεία Χάρις θά μᾶς βοηθήσῃ, διότι «ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» (Τίτ. β', 11).

Ἀναγκαῖα διευκρίνισις.

Οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι μόνον ψυχαί. Ἐχουν καὶ σῶμα καὶ ἀνάγκας

ύλικάς. Οὐδείς τὸ ἀγνοεῖ. Ἡ ὁρμὴ πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν δημιουργίαν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν πρόοδον εἶναι εὐλογία Θεοῦ. Εἶναι φυσικὸν ἐπομένως νὰ ὑπάρχουν καὶ αἱ ἀνάλογοι ἐπιθυμίαι διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς ἐκάστου Χριστιανοῦ. Ἀρκεῖ αἱ ἐπιδιώξεις νὰ μὴ γίνωνται ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς· νὰ μὴ μειώνουν τὰ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα· νὰ μὴ γίνωνται μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μας· ἐὰν δὲ ἐλεγχθοῦν ἀπὸ τὸν Κύριον, νὰ ἀποδειχθοῦν ἔργα φωτός, ἀληθείας καὶ ἀγάπης· διότι «ὁ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν τῷ Θεῷ ἐστὶν εἰργασμένα» (Ιω. γ', 21). Εὐλογημένοι λοιπὸν εἶναι καὶ οἱ πόθοι τοῦ χοῦκου ἑαυτοῦ μας, ὅταν ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς καὶ τὴν σταθερότητα τῆς εὐτυχίας. Μὴ λησμονῶμεν ἄλλωστε, ὅτι καὶ ὁ Πέτρος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Κύριον τὴν ἄδειαν νὰ στήσῃ τρεῖς σκηνάς, διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸν τόπον, ὅπου θὰ συνεχίζετο ἡ ὀλόφωτος πανήγυρις τῆς θείας Μεταμορφώσεως.

Πρέπει νὰ τοὺς γνωρίσωμεν.

Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, δὲν εἶναι τυχαῖοι συνδυασμοὶ καὶ εὐκαιρικαὶ ἐκδηλώσεις. Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ χρειάζεται προγραμματισμὸν καὶ μεθοδολογίαν. Ἰδίως ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰς προχειρότητας ἢ ἀπὸ τοὺς ἐποχικοὺς ἐνθουσιασμοὺς. Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐπιθυμίας, πού φέρουν τὸ στοιχεῖον τῆς αἰωνιότητος. Ἄς καταγράψωμεν ἐδῶ χαρακτηριστικῶς, τί εἶναι ἀνάγκη νὰ νοσταλγῇ ἡ ψυχὴ τοῦ πραγματικοῦ Χριστιανοῦ. Πρῶτον ἐξ ὅλων νὰ αὐξάνῃ ἡ ὀρθόδοξος πίστις του καὶ νὰ ἐνδυναμοῦται ἐν αὐτῇ. Νὰ ἔχη ἀδιάκοπον κοινωνίαν μετὰ τοῦ Κυρίου διὰ τῆς προσευχῆς. Νὰ ζῇ μὲ τὸ ὄραμα τῆς ζωῆς μέσα εἰς τὴν αἰωνιότητα. Νὰ ποθῇ τὴν μέχρι θανάτου ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστόν. Νὰ ἐπιζητῇ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ ἀγαπᾷ καὶ ἐν τῇ πράξει τοὺς ἀδελφούς του. Νὰ ἐπιζητῇ τὴν τροφοδοσίαν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς μελέτης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἐπιθυμῇ τὴν μυστηριακὴν ζωὴν «ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» (Κολ. γ', 14).

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἐορτάζει σήμερον τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀπ. Πέτρου μᾶς ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τοὺς πόθους τῆς ψυχῆς πού ἐπεκτείνονται εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον, «νά λάμψῃ καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς Του τὸ αἶδιον», ὥστε διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Θεοτόκου νὰ ἴδωμεν ἱκανοποιουμένους τοὺς πόθους τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς θείας μακαριότητος. Ἀμήν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 522

Αριθμ.

Διεκπ. 166

Έν Χίω τῇ 22/02/2023

Μνήμη Τῶν ἐν Εὐγενίαις Μαρτύρων

Πρός

Τὴν Ὀμηρικὴν Ἀκαδημίαν

Εἰς Ἀθήνας

Ὁ Ὅμηρος, ὁ μέγας αὐτὸς ποιητής, ἀποτελεῖ τὴν κρηπίδα τοῦ ὅλου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἡ Ἑλλάς, ἄνευ αὐτοῦ τοῦ ἔθναγοῦ ἢ δὲν θά ἀνέβαινεν τὴν ὑπερτάτην ἀκμὴν τοῦ πολιτισμοῦ, ἢ θά ἐχάραττε ὁδοὺς διαφοροετικὰς τῶν γνωστῶν.

Ὁ θεσπέσιος ὁμῶς ποιητής δὲν ἐδίδαξε μόνον ἓνα αἰῶνα ἢ ἓνα λαόν, ἀλλὰ μετὰ πάροδον τριῶν χιλιετηρίδων καταπελαγίζει ὡς καλλίφλοξ καὶ σελασφόρος πυρσὸς τὰς ἀτέρμονας χώρας τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Τὰ ἔπη του ἔχουν κάτι τό πρόσφατον καὶ νεουργόν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπανθεῖ καινότης διατηροῦσα ἄθικτον τὴν ὄψιν καὶ αἰωνία νεότης ἐπιδεικνύουσα ἀειθαλὲς πνεῦμα καὶ ὑπεμφαίνουσα ἀγήρω ψυχὴν.

Τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου ὁμοιάζουν πρὸς τὰς ὑπερυψηλοὺς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὅσσης. Ὁ θεατὴς ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Τεμπῶν ἐνορᾷ ἔνθεν μὲν τὰ κρυσταλλοειδῆ πετρώματα καὶ τὰ παντοειδῆ σχήματα τοῦ Ὀμήρου, παρεμφερῆ πρὸς τὰ ἀνάκτορα τῶν Ὀλυμπίων, θαυμάζει τὴν οὐρανογεῖτονα κορυφὴν τοῦ ὄρους καὶ ἴσταται τεθηπὼς πρὸ τοῦ ἐξαισίου μεγαλείου τῆς φύσεως, ἔνθεν δέ τὴν κατάφυτον

καί ἡμερον Ὅσσαν, τήν ἔχουσαν παντοδαπὰς διατριβὰς, ποικίλα ἄλλα καί συνεχεῖς ὑποδρομάς, ἐν ταῖς ὁποίαις ἀνέρπει πολὺς καί λάσιος κισσός καί ἡ σμίλαξ ἀνατρέχουσα ἐπισκιάζει τήν πέτραν καί ὅπου ἐστιῶσι μουσικοὶ ὄρνιθες καί κατακηλοῦσι τὰ ὦτα τοῦ ὄδοιπόρου (Γεώργιος Μιστριώτης). Τό μεγαλοπρεπές μεγαλεῖον τοῦ Ὀλύμπου ἔχει ἡ Ἰλιάς, τό θελκτικόν τῆς Ὅσσης ἡ Ὀδύσσεια.

Ὁ ἀθάνατος ποιητής, τοῦ ὁποίου τὰ ἔπη διαμένουν κτῆμα ὀλοκλήρου τοῦ πολιτισμένου κόσμου, δίκην Ἄτλαντος ὑποβαστάζει ὀλόκληρον τόν ποιητικόν οὐρανόν. Κατά τόν Blackwell συνέρρευσαν πολλαί περιστάσεις, νά τόν ἀναδείξουν πατέρα τῆς ποιήσεως. Τό μέγιστον πνεῦμα μορφωθέν ὑπό τοῦ λαμπροτάτου κλίματος, τῶν φυσικωτάτων ἡθῶν, τῆς τολμηροτάτης γλώσσης εὗρε πλουσιωτάτην ὕλην περί τοῦ κόσμου καί ἐδημιούργησε τήν Ἰλιάδα καί τήν Ὀδύσειαν. Τό ἔργον τοῦ Ὀμήρου ἀποτελεῖ μέγα δράμα τοῦ βίου, τό ὁποῖον διαρκῶς διδάσκεται πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας. Αὐτό κλεῖζει τήν ἀρετήν καί τήν εὐσέβειαν καί διδάσκει νά εἴμεθα μετριοπαθεῖς, πρᾶεῖς καί ἀνδρεῖοι.

Ὅθεν συγχαίρομεν πατρικῶς τήν Ἐλλογιμωτάτην κ. Μαρίαν - Ἐλευθερίαν Γιατράκου, ἡ ὁποία ὡς βασίλισσα τῆς κυψέλης τῆς Ὀμηρικῆς Ακαδημίας τῆς Euroclassica, παρασκευάζει δι' ἡμᾶς τό ἡδύτατον μέλι τῆς μελέτης τοῦ ἔργου τοῦ Ὀμήρου, χάριν ἐθνικῆς φιλοτιμίας ὡς Ἑλλήνων καί ἐπιστημονικῆς δικαιοσύνης ὡς Φιλολόγων, καί εὐχόμεθα ὅπως ἡ Τρισοφαῆς Θεότης, διά τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Εὐσταθίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ἐπιδαψιλεύσῃ πᾶσι τοῖς Συνέδροις δαψιλεστάτην τήν ἄνωθεν σοφίαν.

Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΜΑΡΚΟΣ

**«ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»
ΠΡΟΣ «ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΘΝΗ»**

(Η ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΧΙΟΥ)

Μέ τήν Χάρη καί τήν Βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐλειτούργησε καί ἐφέτος, ἡ Ἐκκλησιαστική Κατασκήνωση «ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν στό Ἱερό Προσκύνημα Ἁγίας Μαρκέλλης ἀπό 16 ἕως 21 Αὐγούστου 2023 μέ θέμα «Πάντα τά ἔθνη».

Στή Κατασκήνωση ἐφιλοξενήθηκαν νέοι τῆς Χιακῆς Ἐκκλησίας ἡλικίας 12 ἕως 26 ἐτῶν, μαθητές Σχολείων ἢ Φοιτητές Πανεπιστημίων, μέ ἄριστες μάλιστα ἐπιδόσεις στά μαθήματά τους. Ὁ Ἀρχηγός τῆς Κατασκηνώσεως Αἰδεσιμώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἰωάννης Κατσούνης, ὁ Ὑπαρχηγός κ. Παντελῆς Κριτούλης, Μηχανικός Ε.Ν., ἔδωσαν στούς Κατασκηνωτές τήν εὐκαιρία συμμετοχῆς στήν λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, τήν μελέτη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τήν γνώση τῆς Ἱστορίας μας, τόν προβληματισμό, ἀπό ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς, γύρω ἀπό σύγχρονα θέματα, πού ἀπασχολοῦν τούς νέους, ἀλλά καί τήν ψυχαγωγία, μουσική, ἀθλητική, ἐκδρομική κ.λ.π. Εἰδικώτερα ἐφέτος ἡ Κατασκήνωση ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

Τήν Κυριακή 20 Αὐγούστου 2023 ἐπισκέφθηκε τήν Κατασκήνωση ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μᾶρκος, ἐτέλεσε τήν Θεία Λειτουργία στόν Ἱ. Ν. Ἁγίας Μαρκέλλης, πλαισιούμενος ἀπό τόν Πρωτοπρ.

π. Ιωάννη Κατσούνη, τόν Πρωτοπρ. π. Νεκτάριο Κωστάλα
καί τόν Αρχιδιάκονο π. Απόστολο Λάρδα, καί έκοινώνησαν
όλοι οί κατασκηνωτές, συμμετείχε μαζί τους στίς
δραστηριότητές τους καί παρηκολούθησε τό θαυμάσιο
έορταστικό πρόγραμμα πού είχαν προετοιμάσει μέ αναφορά
στήν ιεραποστολική διακονία, άπαγγελίες, μουσική,
τραγούδια, άθλοπαιδιές κ.λπ. Τήν έορτή αυτή τών παιδιών
έτίμησαν μέ τήν παρουσία τους οί γονείς καί συγγενείς τών
Κατασκηνωτών, Έκπαιδευτικοί κ.ά. Ο Σεβασμιώτατος έδωσε
σέ κάθε παιδί σχετικά άναμνηστικά δώρα.

Μέ τήν λήξη τής Κατασκηνώσεως παιδιά καί γονείς
έξέφρασαν τίς εύχαριστίες στόν Θεό γιά τό ώραίο δώρο πού
τούς έχάρισε ή Έκκλησία μας.

Δεδομένου του ναυτικού χαρακτήρος τής Μητροπόλεως
μας ο Σεβασμιώτατος έχει δώσει στην Κατασκήνωση τήν
χαρακτηριστική όνομασία «**Τό καράβι του Χριστού**».

Η όλη αυτή προσπάθεια δέν έπεβάρυνε οικονομικώς
τούς Κατασκηνωτές καί τίς οικογένειές τους, δεδομένου ότι οί
δαπάνες τής μετακινήσεως, σιτίσεως κ.λπ. έκαλύφθησαν από
τήν Ίερά Μητρόπολη Χίου, Ψαρών καί Οίνουσσών καί από
δωρητές τούς όποιους ή τοπική Έκκλησία θά τιμήσει κατά τήν
πανήγυρη τής Αγ. Μαρκέλλης.

Μετά τήν λήξη τής Κατασκηνώσεως ο Σεβασμιώτατος
προσκάλεσε τά παιδιά τήν Δευτέρα 28 Αύγούστου 2023 στην
Βιβλιοθήκη «ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ» τής Ίεράς Μητροπόλεως
Χίου, Ψαρών καί Οίνουσσών όπου είχαν τήν εύκαιρία μιās
άπογευματινής πνευματικής καί νεανικής συνάξεως.

Θεῖον Κήρυγμα διὰ τόν Προφήτην Ἡλίαν τόν Θεσβίτην (20 Ἰουλίου)

Ἡλίας Δ. Μογλενίδης

Λαϊκός Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἑορδαίας

Ἀπό ὄλους τούς Προφήτες τῆς Παλαιᾶς ἐκείνος πού ξεχωρίζει, ἀλλά καί ἐορτάζεται μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα καί μέ ξεχωριστή μεγαλοπρέπεια εἶναι ὁ Προφήτης Ἡλίας ὁ Θεσβίτης¹. Πρόκειται γιά μία σπουδαία μορφή τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας. Ὁ Προφήτης Ἡλίας ὑπῆρξε μία προφητεία. Ἄλλωστε, ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἔδρασε καί ἔζησε, ἡ πυρφόρος ἀνάβασή του στούς οὐρανούς καί ἡ ἐμφάνισή του κατά τήν Μεταμόρφωση τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ καταδεικνύουν τοῦ λόγου τό ἀληθές. Δημοφιλέστατη, ἡ ἐορτή του ἀπό τόν χριστιανικό κόσμο ἀποτελεῖ καί τήν κατ' ἐξοχήν ἀγάπη καί τήν τιμή πρὸς τό πρόσωπό του. Ὁ Προφήτης Ἡλίας τιμᾶται καί γεραίρεται ἀπό τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Ἄλλωστε, οἱ πιστοί ἐπεφύλαξαν ιδιαίτερη δόξα στόν Προφήτη. Ἔτσι, ἡ ἐπίδραση τοῦ Ἡλίου στόν λαό τοῦ Θεοῦ ἦτο καί εἶναι ἰσχυρά. Ἄλλωστε, θά μπορούσαμε νά σημειώσουμε, πῶς ἀνάλωσε τήν ζωή του σέ ἡρωικά ἔργα ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ὁ εὐλογημένος λαός τοῦ Θεοῦ ἀφουγκράστηκε τόν ἐνθουσιασμό, τό ψυχικό σθένος του, ἀλλά καί τόν δυνατό παλμό τοῦ Προφήτου².

Τό ἀποτέλεσμα ἦτο τό ὄνομά του νά ἀναφέρεται ὡς σύμβολο νικηφόρου καί ζηλωτοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τό ὄνομα «Ἡλίας» σημαίνει ὁ Θεός μου εἶναι ὁ Κύριος ἢ Θεός ἢ θεῖος ἢ θεϊκός³.

¹Μητρ. Πατρῶν Νικόδημος Βαλληνοῦρας, *Ἑορτια Μηνύματα*, ἐκδ. Δ', ἐκδ. Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1985, σ. 141-144.

²Μιλτ. Ἡλιάδης, *Ἅγιοι Γίνεσθε. Ὁμιλίαι στίς Δεσποτικές – Θεομητορικές Ἑορτές καί Ἑορτές ἀγίων*, χ. ἔ., Κοζάνη 2022, σ. 264.

³Μητρ. Νικοπόλεως Μελέτιος, *Ὁ Προφήτης Ἡλίας*, ἐκδ. Ἱερᾶ Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα 2008, σ. 8. Ὁ Πύρινος Προφήτης, ἐκδ. Ἱερᾶ Μονῆ Προφήτου Ἡλιοῦ Παρνασσίδος, Παρνασσίδα 2004, σ. 17. Πέτρ. Ἀλεξιάδης, *Ἑτυμολογικό Λεξικό Κυρίων Ὄνομάτων*, χ.ἔ., Θεσσαλονίκη, σ. 125.

Ὁ Πατέρας του, πού ὀνομαζόταν Σωβάκ εἶδε ἕνα ὄραμα. Ὅταν γεννήθηκε ὁ Ἡλίας, δύο ἄνδρες λευκοφόροι, ἀφοῦ τόν ὀνόμασαν «Ἡλία» τόν ταΐζαν μέ πῦρ (θεία χάρη) καί τόν ἔντυναν μέ φλόγες (μέ θεία δόξα)⁴. Ὅταν ὁ πατήρ του εἶδε τήν ὀπτασία, τότε προσήλθε, νά τό ἀνακοινώσει, στούς ἱερεῖς τῶν Ἰεροσολύμων. Ἐκεῖ, τό ἱερατεῖο ἐρμήνευσε τό ἐνύπνιο λέγοντας τά ἑξῆς: «Μή φοβηθῆς, ἄνθρωπε, διότι ἡ κατοίκησις τοῦ τέκνου θά εἶναι φῶς, ὁ λόγος του ἀπόφασις, ἡ ζωή του κατά Κύριον, ὁ ζήλος του θά φανεῖ εὐάρεστος εἰς τόν Θεόν καί θά κρίνη τόν Ἰσραήλ διά πυρός καί μαχαίρας»⁵. Ὁ Προφήτης Ἡλίας ἦτο καί ζηλωτής. Νά ἀναφέρουμε, πώς τό «ζηλωτής» εἶναι ἀπό τό «ζέω», «καίω», δηλαδή⁶. Μπορεῖ, ὁ Προφήτης Ἡλίας νά ἦταν ζηλωτής, ἀλλά τοῦ ἔλειπε ἡ ἀγάπη καί ἡ φιλανθρωπία γιά τόν ἄνθρωπο.

Ὁ πύρινος Προφήτης Ἡλίας ἐζησε σέ μία περίοδο, κατά τήν ὁποία εἶχε ἐξαπλωθεῖ τό σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας. Τήν ἐποχή ἐκείνη διῶκτες τῆς πίστεως ἦσαν οἱ βασιλεῖς Ἀχαάβ καί Ἰεζάβελ. Ἡ εἰδωλολατρία κηρυσσόταν ἀναφανδόν. Κέντρο τῆς εἰδωλολατρίας ὑπῆρξε ἡ λατρεία τοῦ Βάαλ, πού ἦτο ἕνας ἀνύπαρκτος καί ἕνας ψευδῆς Θεός. Δυστυχῶς, τά πράγματα εἶχαν παρεκτραπεῖ. Οἱ ἀσεβεῖς τῆς γῆς εἶχαν ἀποθρασυνθεῖ, μέ ἀποτέλεσμα νά καταδιώκουν ὅσους πίστευαν στόν ἀληθινό Θεό. Τότε, ὁ Προφήτης Ἡλίας ἐμφανίσθηκε, σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά ἀποτελέσει τό τεῖχος τό ἄρρηκτον καί τήν ἀρραγῆ προστασία ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν. Ἔτσι, ὁ Ἡλίας κατέστη τό κατ' ἑξοχήν φόβητρο, τόσο τοῦ βασιλιά Ἀχαάβ, ὅσο καί τῶν ἱερέων τῆς αἰσχύνης. Νά σημειώσουμε, πώς ὁ Προφήτης ὑπῆρξε καί ἡ ἀληθινή

⁴ Μητρ. Νικοπόλεως Μελέτιος, Ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ. π., σ. 7.

⁵ Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὁ. π., σ. 17.

⁶ Ἐπισκ. Τερεμίου, Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, Ὁ Προφήτης Ἡλίας (Μία τολμηρή καί ἐξαιρετικά ὠραία ὁμιλία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου), ἔκδ. Ἱερά Μητρόπολις Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, Δημητσάνα - Μεγαλόπολις Ἰουνίου 2012, σ. 11.

βακτηρία ὄσων δέν προσκύνησαν στόν Βάαλ. Πραγματικά, ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἀπέτελεσε τόν λύχνο, πού φώτιζε ἕναν ὀλόκληρο λαό ἀπό τό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ζωή τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου ὑπῆρξε περιπετειώδης. Ἐζήσε σέ ἀντίξοες περιστάσεις. Δοκίμασε πικρίες καί ὑπέστη διωγμούς. Αὐτός, ὅμως, τά ἔβαλε μέ τά μεγαθήρια τῆς εἰδωλολατρείας. Αὐτός προκάλεσε σέ θεοδικία τούς πανίσχυρους ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης.

Ὁ Ἡλίας πίστευε πώς μιά δυνατή τιμωρία τοῦ Θεοῦ θά συνέτιζε τόν εἰδωλολατρικό λαό. Τό πραγματικό καί τό ἀληθινό, συνάμα, ἐμπόδιο τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ὑπῆρξε, ὅμως, ἡ φιλανθρωπία καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά ὁ Προφήτης, ἐπειδή ζοῦσε καθημερινά τόν εἰδωλολατρικό λαό τοῦ Ἰσραήλ, βίωνε τήν μή συνέτισή του⁷. Ὁ Θεός, ὅμως, σκεφτόταν ὁ Ἡλίας, ἐάν διαπιστώσει καί λίγα δάκρυα μετανοίας, ἐπειδή εἶναι φιλόανθρωπος, θά λάβει, ἀμέσως, πίσω τήν ἀπόφασή του. Γιά τόν λόγο αὐτό, «σφράγισε» τόν Θεό, μέσῳ ὄρκου, ὥστε νά κλείσει τόν οὐρανό καί νά μὴν ξαναβρέξει, ἐάν δέν τό ζητήσει ὁ ἴδιος ὁ Προφήτης. Ἀνέφερε στόν Θεό τά ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Νά μὴν ξαναβρέξει, ἐάν δέν τό πῶ ἐγώ μέ τό στόμα μου»⁸.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἔχει πραγματοποιήσει ἀνατομία, τόσο στόν βίο, ὅσο καί στήν πολιτεία τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου, τοποθετεῖ τόν Θεό νά λέγει στόν Ἡλία ἐπί λέξει: «Καλά Ἡλία, κι ἂν μετανοήσουν, κι ἂν τούς δῶ νά κλαῖνε γιά τά ἁμαρτήματά τους, νά μὴν τούς στείλω βροχή;». «Ὅχι, ὄχι –ἀπαντᾷ ὁ Ἡλίας– παρά μόνο ὅταν τό πῶ ἐγώ! Ὅχι, Θεέ, μὴ λύεις τήν τιμωρία, ὅταν ἐσύ τό νομίσεις, γιατί ἐσύ ὄλο φιλανθρωπεύεσαι· ἀλλά θά λύεις τήν τιμωρία,

(συνέχεια εἰς σελ. 17)

⁷ Μιλτ. Ἡλιάδης, Ἅγιοι Γίνεσθε. Ὁμιλίαι στίς Δεσποτικές – Θεομητορικές Ἑορτές καί Ἑορτές ἁγίων, ὁ.π., σ. 265.

⁸ Βασίλειος Σελευκείας, Λόγος ΙΑ' εἰς τόν ἅγιον Ἡλίαν, PG 85, 148 - 150C. Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὁ.π., σ. 35.

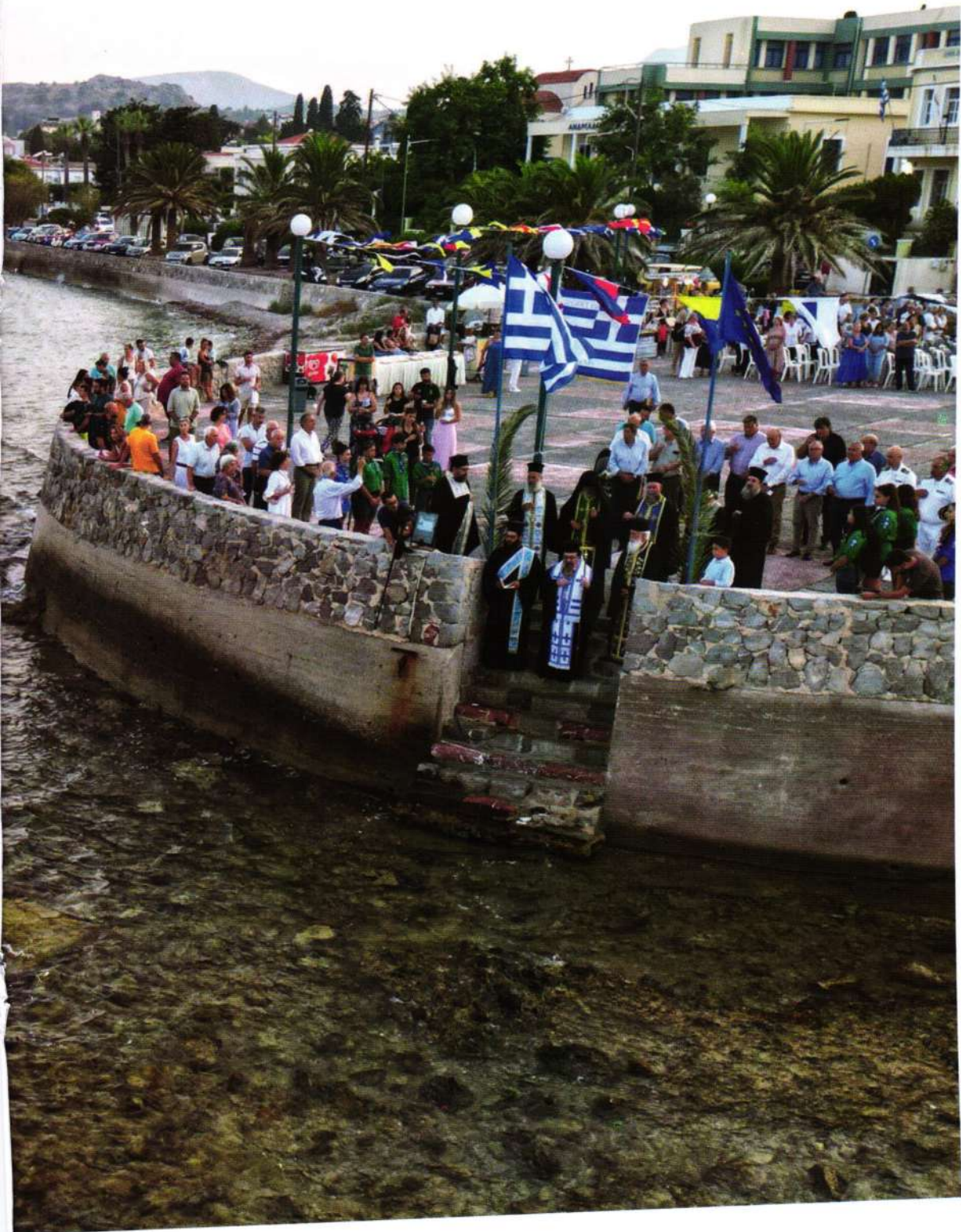
Υποτροφίες για φοιτητές από την Ί. Μητρ. Χίου (01.08.23)

Βιβλιοθήκη Ί. Μονής Βοηθείας

Πρό τοῦ Ἀφανοῦς Νο

του (Αύγουστος 2023)

«ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» ΠΡΟΣ «ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΘΝΗ»
(Κατασκήνωση Ί. Μ. Χίου - Αύγουστος 2023)

Μετακατασκηνοτική συνάντηση
στην Βιβλιοθήκη ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ (Αύγουστος 2023)

(συνέχεια ἐκ σελ. 12)

ὅταν θά τό κρίνω ἐγώ· θά τήν λύσεις, ὅταν σέ παρακαλέσω ἐγώ νά τήν λύσεις καί αὐτό θά τό κάνω ὅταν δῶ τήν πραγματική τους μετάνοια»⁹.

Τελικά, ὁ Θεός κάνει «ὑπακοή», θά λέγαμε, στόν Ἡλία, σεβόμενος, τόσο τόν ζῆλο, ὅσο καί τήν ἀπόφαση τοῦ Προφήτη. Στήν οὐσία, ὁ Θεός, πού σεβάστηκε τόν ὄρκο τοῦ Ἡλία, συμπίεσθηκε καί συνέχθηκε. Δηλαδή, ἔσπευσε νά κρατήσει μία ἰσορροπία, ὥστε οὔτε τόν Προφήτη νά κακοκαρδίσει, ἀλλά καί τούς ἀνθρώπους νά οἰκονομήσει¹⁰. Ὁ Θεός πραγματοποιεῖ τό θέλημα τοῦ Ἡλιοῦ. Ὁ σκοπός τοῦ Θεοῦ, μέσῳ «μηχανῶν» καί τεχνασμάτων, ὑπῆρξε ἡ συνέτιση τοῦ Προφήτου. Ὁ ἅγιος Βασίλειος Σελευκείας σέ μιά ὁμιλία του ἀφιερωμένη στόν Προφήτη Ἡλία ἀναφέρει: «Ἀφοῦ (ὁ Θεός) ἀνέμιξε τήν σοφίαν μέ τήν καλοσίγη, χρησιμοποιεῖ τήν ἀνάγκη»¹¹.

Τό σχέδιο, ὅμως, τῆς ἀνομβρίας θά συμπεριελάμβανε, κατά τόν Θεό, καί τόν Προφήτη Ἡλία. Διότι, ἀφοῦ ὁ Προφήτης ζήτησε ἀπό τόν Θεό τήν ἀνομβρία, τότε θά ἔπρεπε νά συμμετάσχει καί ὁ ἴδιος σέ αὐτή. Ἔτσι, ὁ Θεός καθιστᾷ, στήν τιμωρία τῆς ἀνομβρίας, συμμετοχο καί τόν Προφήτη Ἡλία. Ὁ Ἡλίας, προτίμησε νά ὑποφέρει παρά νά ὑποχωρήσει καί νά λύσει τό ἐπιτίμιο¹². Ὁ Θεός Πατέρας, ὅμως, τόν ἔτρεφε θαυμαστά καί μυστικά. Δηλαδή, τοῦ παρεῖχε τήν τροφή τοῦ κρέατος μέσῳ ἑνός πτηνοῦ, πού ὀνομαζόταν κόρακας¹³. Ὁ κόρακας ἔχει τό χαρακτηριστικό νά μὴν ἀγαπᾷ τά παιδιά του. Ἔτσι, δέν τά τρέφει. Ὁ Θεός, μέσῳ τοῦ κόρακα, ἤθελε νά διδάξει στόν Ἡλία τήν φιλανθρωπία. Ἄλλωστε, «ὅπως ὁ κόρακας εἶναι μισότεκνος, ἔτσι καί ὁ Ἡλίας ἦταν μισότεκνος πρὸς τούς Ἰουδαίους γιά τήν ἀποστασία τους. Ἀλλά τώρα ὁ κόρακας μεταβάλλεται καί γίνεται φιλάνθρωπος καί πηγαίνει

⁹ Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὁ.π., σ. 15-16.

¹⁰ Ἰω. Χρυσόστομος, *Λόγος ΙΑ' εἰς τόν ἅγιον Ἡλίαν*, PG 61, 149C.

¹¹ Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὁ.π., σ. 36.

¹² Ἰω. Χρυσόστομος, *Εἰς Μάρθαν καί Μαρίαν τόν προφήτην*, PG 61, 703 - 704.

¹³ Μητρ. Νικοπόλεως Μελέτιος, *Ὁ Προφήτης Ἡλίας*, ὁ.π., σ. 41-50. Μιλτ. Ἡλιάδης, *Ἅγιοι Γίνεσθε. Ὁμιλίαι στίς Δεσποτικές - Θεομητορικές - Εορτές καί Εορτές ἁγίων*, ὁ.π., σ. 266.

τροφή στόν Ἡλία. Αυτό ήταν τό μυστικό μάθημα, πού ἤθελε ὁ Θεός νά δώσει στόν προφήτη του: νά γίνει μεσίτης γιά τούς Ἰουδαίους, ὅπως ὁ κόρακας μετέβαλε τήν φύση του καί γίνεται μεσίτης τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν (τόν Ἡλία) καί τοῦ πηγαίνει τροφή στόν καιρό τῆς πείνας»¹⁴.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ Προφήτης Ἡλίας δέν διδάχθηκε ἀπό τό μάθημα τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλανθρωπίας, συνάμα, τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, ὁ Θεός, ἐπιθυμώντας νά συνετίσει, μαζί μέ τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, καί τόν Προφήτη, διέκοψε τήν τροφή. Ὁ βασικός στόχος τοῦ Θεοῦ ἦταν νά διδάξει τόν Ἡλία, ὥστε νά παρακαλέσει τόν Θεό, γιά νά λυθεῖ ἡ τιμωρία τοῦ λαοῦ. Κατόπιν, ὁ Θεός θέλησε νά τοῦ δώσει καί ἓνα δεύτερο μάθημα ἀγάπης καί φιλανθρωπίας. Τό δεύτερο μάθημα περιλάμβανε μία εἰδωλολάτρισσα γυναῖκα, ἡ ὁποία διέμενε στά Σαρεφθά τῆς Σιδωνίας¹⁵. Ὁ Θεός λυπήθηκε τόν Προφήτη Ἡλία, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε ἀπό τήν πείνα. Ἔτσι, τοῦ ἀνέφερε ἐπί λέξει: «Φύγε (κρύψου) ἀπό ἐδῶ καί πήγαινε ἔξω ἀπό τόν Ἰσραήλ, στά Σαρεφθά τῆς Σιδωνίας καί ἐκεῖ θά πῶ σέ μία χῆρα ἐθνική γυναῖκα νά σέ διαθρέψει»¹⁶. Ἐκείνο τόν καιρό, ἀπαγορευόταν ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ἰουδαίων μέ τούς ἔθνικούς. Ἔτσι, ὁ Ἡλίας δέν θά ἐπιθυμοῦσε νά λάβει τροφή ἀπό μία εἰδωλολάτρισσα γυναῖκα. Ὁ σκοπός τοῦ Θεοῦ ἦταν νά πιέσει ἀκόμα παραπάνω τόν Προφήτη, ὥστε νά «ἔλθει εἰς ἑαυτόν» καί νά ζητήσει τήν λύση τῆς τιμωρίας τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Ὁ Θεός, ὅμως, φωτίζει τήν χῆρα, ὥστε νά τοῦ μιλήσει μέ σκληρότατο τρόπο. Ἔτσι, ἡ ἐθνική γυναῖκα εἶπε στόν Προφήτη: «Δέν ἔχω καθόλου ψωμί παρά μόνο μία χούφτα ἀλεύρι στό πιθάρι καί λίγο

¹⁴Ἰω. Χρυσόστομος, *Εἰς τόν προφήτην Ἡλίαν*, PG 56, 583-584. Ἰω. Χρυσόστομος, *Εἰς Μάρθαν καί Μαρίαν*, PG 61, 704. Ἰω. Χρυσόστομος, *Λόγος ΙΑ' εἰς τόν ἅγιον Ἡλίαν*, PG 85, 152B. Ὁ.π., σ. 18-19. Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὁ.π., σ. 36-37.

¹⁵Μητρ. Νικοπόλεως Μελέτιος, *Ὁ Προφήτης Ἡλίας*, ὁ.π., σ. 53-69. Μιλτ. Ηλιάδης, *Ἅγιοι Γίνεσθε. Ὁμιλίες στίς Δεσποτικές - Θεομητορικές Ἑορτές καί Ἑορτές ἁγίων*, ὁ.π., σ. 266.

¹⁶Ὁ.π., σ. 21. Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὁ.π., σ. 38.

λάδι στό δοχεῖο. Θά τά ἐτοιμάσω γιά μένα καί γιά τά παιδιά μου, θά τά φᾶμε καί μετά θά πεθάνουμε»¹⁷. Οἱ λόγοι τῆς χήρας ράγισαν τήν καρδιά τοῦ Προφήτη. Ὁ Ἡλίας εἶχε τήν σκέψη, ὅτι αὐτός ἔχει εἰσέλθει σέ μία τάλαιπωρία ἀπό ἄλλο ἄνθρωπος του, ἐνῶ ἡ χήρα γυναῖκα ἔχει καί τά παιδιά της νά ἀναθρέψει. Αναφέρει, λοιπόν, στήν ἐθνική γυναῖκα τά ἑξῆς: «Τό πιθάρι μέ τό ἀλεύρι δέν θ' ἀδειάσει καί τό λάδι στό δοχεῖο δέν θά λιγοστεύει, μέχρι τήν ἡμέρα πού ὁ Κύριος θά στείλει βροχή στήν γῆ»¹⁸.

Θά μπορούσαμε νά ἀναφέρουμε, πῶς ὁ λόγος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἦταν μιά παρηγοριά, ἡ ὁποία στεκόταν στήν θεωρία καί δέν περνοῦσε στήν πράξη. Ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀναφέρεται περί βροχῆς. Ὅμως μόνο στήν θεωρία, διότι στήν πράξη δέν κάμπτεται οὔτε καί ἀπό αὐτό. Αὐτό τό ἀντιλαμβανόμαστε, πῶς δέν κάνει προσευχή στόν Θεό, ὥστε νά παύσει ἡ ἀνομβρία. Ὁ Θεός, ὅμως, οἰκονομεῖ μέ ἕναν θαυμαστό τρόπο, ὥστε ὁ Προφήτης νά ἀλλάξει τήν γνώμη του περί τῆς τιμωρίας τοῦ εἰδωλολατρικοῦ λαοῦ. Τίς ἡμέρες, ὅπου ὁ Ἡλίας βρισκόταν στήν οἰκία τῆς χήρας, ἐκοιμήθη τό ἀγαπημένο καί τό ἐκλεκτό τέκνο τῆς¹⁹. Μιά βαριά καί ἀπρόσμενη ἀπώλεια τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας δυσκόλεψε τήν θέση τοῦ Προφήτου. Ὁ Ἡλίας ντρεπόταν, ἀλλά λυπόταν, συνάμα, γιά τήν θλιβερή κατάσταση. Ἔτσι, ὅπως τό ὑποθέτει ὁ Χρυσόστομος, θά σκεπτόταν: «Προτοῦ νά ἔρθω καί νά φιλοξενηθῶ ἀπό τήν γυναῖκα, αὐτή ἦταν εὐτεκνος. Τώρα μέ τήν φιλοξενία μου πέθανε τό ἀγαπητό της παιδί καί αὐτή ὀδύρεται. Αὐτόν τόν μισθό ἔδωσα στήν γυναῖκα γιά τήν καλή φιλοξενία;»²⁰.

¹⁷Γ' Βασ. 17, 22.

¹⁸Γ' Βασ. 17, 14.

¹⁹Μιλτ. Ἡλιάδης, Ἅγιοι Γίνεσθε. Ὁμιλίες στίς Δεσποτικές - Θεομητορικές Ἑορτές καί Ἑορτές ἁγίων, ὁ.π., σ. 266.

²⁰Ἐπισκ. Ἱερεμίου, Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, Ὁ Προφήτης Ἡλίας (Μία τολμηρή καί ἐξαιρετικά ὠραία ὁμιλία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου), ὁ.π., σ. 25.

Ἄρχισε, λοιπόν, ὁ Ἡλίας νά διακατέχεται ἀπό λογισμούς ἀμφιβόλους. Ἀπό τή μία πλευρά σκεπτόταν ὅτι βρέθηκε, μπροστά στό θλιβερό συμβάν, σέ δύσκολη θέση. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά σκεπτόταν ὅτι αὐτό πραγματοποιεῖται κατὰ παραχώρηση Θεοῦ, ὥστε νά συνεισθεῖ ὁ Προφήτης καί νά παρακαλέσει τόν Θεό, γιά νά λυθεῖ ἡ ἀνομβρία. Δηλαδή, θεώρησε τό γεγονός ὡς θεϊκό σημάδι, τό ὁποῖο οἰκονόμησε ὁ Θεός, ὥστε νά σώσει τόν Προφήτη του. Ὁ Ἡλίας ἀντιλήφθηκε τόν σκοπό τοῦ περιστατικοῦ. Ὁ Θεός ἐπιθυμοῦσε νά κάνει τόν Προφήτη φιλεύσπλαχνο καί ἐλεήμονα.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος παριστάνει τόν Ἡλία νά λέγει: «Δέν εἶναι τό συμβάν φυσικός θάνατος· εἶναι, Θεέ, ἀπό τήν δική σου τέχνη καί κατ' ἀνάγκη μέ κάνει φιλόανθρωπο. Ὡστε, ὅταν σοῦ πῶ: «Ἐλέησε Κύριε τό νεκρό παιδί τῆς χήρας», θά μοῦ πεῖς καί σύ – «Ἐλέησε τό παιδί μου τόν Ἰσραήλ». Μέ ὠθεῖς γιά φιλιανθρωπία, Θεέ. Καταλαβαίνω τά τεχνάσματά Σου, Κύριε, γιατί, ὅταν θά σοῦ πῶ ἐγώ: «Σῶσε τό παιδί τῆς χήρας τό νεκρό», θά μοῦ πεῖς: «Οἰκτεῖρησε καί σύ τόν Ἰσραήλ τόν νεκρό ἀπό τήν πείνα. Μοῦ ζητᾶς χάρη, ἀλλά κάνε καί σύ χάρη. Λῦσε τήν ἀπόφαση τοῦ λιμοῦ καί λύνω καί ἐγώ τόν θάνατο τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας»²¹.

Ὅταν, ὅμως, ὁ Θεός εἶδε τόν Ἡλία, ὅτι φιλιανθρώπευσε, τοῦ ἐτοίμασε καί μία ἀποστολή. Ἔστειλε, λοιπόν, τόν Προφήτη στόν Ἀχαάβ. Ὁ σκοπός τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Ἡλία στό Ἀχαάβ ἦταν ἡ ἀνακοίνωση, ἐκ μέρους τοῦ Προφήτη, τῆς λύσης τῆς τιμωρίας τῆς ἀνομβρίας. Στό σημεῖο αὐτό, θά πρέπει νά παρατηρήσουμε δύο πράγματα. Πρωτίστως, ὁ Θεός, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Ἡλίας κατέστη φιλόανθρωπος, τότε τόν ἔστειλε στό Ἀχαάβ. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Θεός δέν ἔλυσε τήν ἀνομβρία ἄλλοις. Ὁ Θεός ἐπιθυμοῦσε πρῶτα νά προαναγγεῖλει ὁ Προφήτης Ἡλίας τό εὐχάριστο γεγονός τῆς λύσης τῆς ἀνομβρίας. Ὁ Ἡλίας, ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ, περιδιάβαινε τίς

²¹ Ὁ.π., σ. 26. Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὁ.π., σ. 40.

πόλεις καί τούς οικισμούς, ὥστε νά μεταφέρει, ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, τό χαρμόσυνο γεγονός. Ὁ Ἡλίας, ὅμως, βρέθηκε γιά δεύτερη φορά σέ δύσκολη θέση. Ἐκεῖ, ὅπου προσερχόταν μέ σκοπό νά ἀναγγεῖλει τήν λήξη τοῦ λιμοῦ, παρατηροῦσε τούς ἀνθρώπους νά μὴν μετανοοῦν, ἀλλά νά συνεχίζουν τήν ὁδό τῆς ἀμαρτίας καί τῆς εἰδωλολατρίας.

Παρακάτω, παραθέτουμε μεταφρασμένη τήν περικοπή, ὅπως ἀκριβῶς μᾶς τήν μεταφέρει ὁ χρυσορρήμων πατήρ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας: «Ἐγώ, ὦ Ἡλία, γνωρίζω τόν ζῆλο σου καί ἀναγνωρίζω τήν πολιτεία σου. Ὅμως, σπλαχνίζομαι τούς ἀμαρτωλούς ὅταν τιμωροῦνται πολύ. Ἀλλά ἐσύ ἐκδικεῖσαι πολύ τήν ἀσέβεια, οἱ ἀνθρώποι ὅμως συνεχῶς ἀμαρτάνουν. Σᾶς χωρίζω ἀπό τό νά συγκατοικεῖτε. Ἐσύ, ἀφοῦ δέν μπορεῖς νά ὑπομένεις τούς ἀμαρτωλούς, πήγαινε μέχρι τόν οὐρανό. Στήν γῆ θά κατέβω Ἐγώ. Ἄν ἐσύ, Ἡλία, μείνεις γιά πολύ στήν γῆ, θά χαθεῖ τό ἀνθρώπινο γένος, γιατί συνεχῶς θά τούς τιμωρεῖς. Τί θά γίνει, λοιπόν; Πήγαινε, Ἡλία, μέχρι τόν οὐρανό. Δέν μπορεῖ ἡ φωτιά νά εἶναι μαζί μέ τά καλάμια! Σοῦ δίνω τήν χαρά νά συγκατοικεῖς μέ ἀναμάρτητους· μείνε μαζί μέ τούς χορούς τῶν ἀγγέλων. Πήγαινε, λοιπόν, πρὸς τόν οὐρανό. μέ τούς ἀμαρτωλούς θά κατοικήσω ἐγώ. Ἐγώ, πού θέλω νά φέρω στόν ὦμο μου τό πλανεμένο πρόβατο. Ἐγώ, πού θά πῶ σέ ὅλους τούς ἀμαρτωλούς: «Ἐλᾶτε σέ μένα ὅλοι οἱ βεβαρῦμένοι. Δέν θά σᾶς κολάσω, ἀλλά, θά σᾶς ἀναπαύσω»²².

Ὁ Θεός σπεύδει νά παιδαγωγῆσει τόν Ἡλία. Ἐτσι, τοῦ δείχνει τό πλαίσιο, πάνω στό ὁποῖο θά πρέπει νά κινηθεῖ ὁ Προφήτης. Δηλαδή, ὁ Θεός θέλησε, μέσα ἀπό τήν παιδαγωγία του, νά διδάξει στόν Προφήτη τήν ἀγάπη καί τήν ἐπιείκεια. Ὁ Θεός, ὅμως, θέλησε καί νά κρατήσῃ τόν Ἡλία ταπεινό, ὥστε νά ἀποφύγει τήν παγίδα τῆς ὑπερηφάνειας. Ἕνας ἐνθουσιώδης ἀνθρώπος, πού βλέποντας τά κατορθώματά του ὑπερηφανεύεται ἀργά ἢ γρήγορα, θά πέσει στήν σκληρότητα. Ἐτσι, ὁ

²² Ὁ.π., σ. 29-30.

Θεός μέ τό τρόπο του, τοῦ χαρίζει τήν δυνατότητα, ὥστε ὁ Προφήτης νά καταστεῑ συγχωρητικός.

Ἄλλωστε, ὁ Προφήτης εἶχε γευθεῖ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σέ ἕνα περιστατικό μέ τόν βασιλιά τόν Ἀχαάβ καί ὄφειλε νά εἶναι πιό ταπεινός ἀπέναντι στούς ἁμαρτωλούς. Πρῖν καιρό στάλθηκε ἀπό τόν Θεό στόν Βασιλιά Ἀχαάβ καί τοῦ ἀνήγγειλε σκληρά ὅτι ὁ θάνατός του μαζί μέ τήν βασίλισσα Ἰεζάβελ θά εἶναι οἰκτρός. Τούς ἔλεγε ὅτι, ὅπως σκότωσαν τόν Ναβουθαί μέ τόν πετροβολισμό, ἔτσι κι αὐτοί θά πεθάνουν μέ σκληρό τρόπο καί τά σκυλιά θά γλύφουν τά αἱματά τους²³.

Τότε, ὁ βασιλιάς κατανύχθηκε καί ἔκλαιγε ἐν μετανοίᾳ. Τότε, γυρίζει ὁ Θεός καί λέγει στόν Προφήτη Ἡλία, «πές του ὅτι αὐτόν δέν θά τόν τιμωρήσω». Μετανιώνει ὁ Θεός μπροστά στήν μετάνοια τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Τότε μέ τήν αὐστηρότητά του ὁ Ἡλίας, νιώθοντας καί ὅτι ἀκυρώνεται καί βγαίνει ψεύτης, γυρίζει ἀπότομα στόν Κύριο καί τοῦ λέγει μέ θρασύτητα, «ἄλλα μοῦ λές νά πῶ καί ἄλλα κάνεις, μέ κάνεις ψεύτη σ'αὐτά πού ἀναγγέλλω». Καί ὁ Κύριος γίνεται ὁ συνήγορος, πού ὑπερασπίζεται τόν μετανοοῦντα μπροστά στό ἀνελέητο δικαστήριο τοῦ προφήτη Ἡλία. Τοῦ ἔδειχνε ὁ Θεός τά δάκρυα τοῦ ἁμαρτωλοῦ βασιλιά, πού τόν ἔπειθαν γιά νά μετανοήσει γιά τήν τιμωρία του. Τά δάκρυα ἑνός ἁμαρτωλοῦ συντάρασαν τόν φιλέσπλαχνο Θεό καί συγχωροῦσε. Τότε ὁ προφήτης μάθαινε τό μεγάλο μάθημα τῆς εὐσπλαχνίας, πού τό ἔβλεπε στόν Θεό, καί ὡς προφήτης του θά ἔπρεπε κι αὐτός νά τό ἔχει²⁴.

Δυστυχῶς, ἡ παγίδα τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. Ἀπό τήν ὑπερηφάνεια πηγάζουν πολλά κακά. Ὁ ὑπερήφανος

²³ Ὁ Πύρινος Προφήτης, ὀ.π., σ. 29.

²⁴ Μητρ. Νικοπόλεως Μελέτιος, Ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὀ.π., σ. 94-96. Ἀρχιμ. Σεβ. Τοπάλης, Ἡ ἀναζωπύρωση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, χ.ἔ., Ἀμύνταιο 2022, σ. 285-286. Ἀρχιμ. Σεβ. Τοπάλης, Ἐξ ὅλης καρδίας, ἔκδ. Ἱερά Μητρόπολις Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Εορδαίας, Ἀμύνταιο 2009, σ. 134.

ἄνθρωπος βρίσκεται κεχωρισμένος καί ἀπομονωμένος ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τόν κακό ἀγωγό, δηλαδή τήν μόνωση, ἡ ὁποία δέν ἐπιτρέπει στήν χάρη τοῦ Θεοῦ νά εἰσχωρήσει στήν ὑπαρξή του. Ὁ ἄνθρωπος, πού κατοικεῖ στόν σκόπελο αὐτό κατατρώγεται ἀπό τά πολλά θηρία τῶν παθῶν, τά ὁποῖα τελικά προκαλοῦν τήν πνευματική καταστροφή του. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἕνα πάθος, τό ὁποῖο πολεμᾷ τόν Χριστιανό. Ὁ Ὀρθόδοξος, ὁ ὁποῖος κινεῖται στό πλαίσιο τῆς ὑπερηφάνειας, δέν ἐπιζητεῖ, τόσο τήν δόξα τοῦ Θεοῦ, ὅσο καί τήν σωτηρία του. Ἡ ἐξουσία, πού νομίζει ὅτι κατέχει, τόν παρασέρνει, ὀδηγώντας τον εἰς νομάς μή σωτηρίους. Ἄλλωστε ἡ δόξα, πού λαμβάνει ἀπό τούς ἀνθρώπους τόν ἰσχυροποιεῖ. Ὅλο αὐτό τόν ὀδηγεῖ σέ ἀνταγωνισμό μέ τόν πλησίον. Αὐτή κατατρώγει τόν ἄνθρωπο, ὀδηγώντας τον μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια στήν ἁμαρτία. Ἡ ὑπερηφάνεια ἀποτελεῖ τό σαράκι, πού τρώγει καθημερινά τόν ἄνθρωπο. Ἀποτελεῖ τό κατ' ἐξοχήν ἐμπόδιο στήν πνευματική ζωή τοῦ πιστοῦ. Τυφλώνει τόν ἄνθρωπο καί τόν καθιστᾷ ἔρμαιο τοῦ διαβόλου καί τῶν ἔργων αὐτοῦ. Τό ἀποτέλεσμα τῆς ὑπερηφάνειας εἶναι ὅτι ὀδηγοῦν τόν ἄνθρωπο, ὥστε νά πιστεῦει ἀκράδαντα ὅτι εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου. Τελικά, ἡ ὑπερηφάνεια καθιστᾷ τόν ἄνθρωπο νά σκέπτεται καί νά νιώθει αὐτοεπιβεβαίωση.

Εὐχόμεστε, ὥστε ὁ Προφήτης Ἡλίας νά μᾶς χαρίζει τόν ἔνθεο ζῆλο του, τήν πηγαῖα ἐμπνευσή του καί τήν ζέουσα πίστη του. Προσευχόμεστε, ὥστε νά προσπαθήσουμε νά ἀποκτήσουμε τίς ἀρετές τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλανθρωπίας, ἀλλά καί νά μὴν θεωροῦμε τά ἔργα τοῦ Θεοῦ δικά μας ἔργα. Παρακαλοῦμε, ὥστε ὅλοι ἐμεῖς, πού κουβαλᾶμε στούς ὤμους μας τό βαρῦ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μας, νά ἐφαρμόζουμε, ὄχι τήν κακία καί τήν ἐκδικητικότητα, ἀλλά τήν ἐπιείκεια καί τήν συγχωρητικότητα. Ἐτσι, στήν πνευματική ζωή μας, λίγο ἀκόμα, θά σηκωθοῦμε, λίγο ψηλότερα, λίγο ψηλότερα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΛΗΤΑΡΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ «ΑΓ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ»

Ὡς τυγχάνει γνωστόν ἡ Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν ἔχει ἐντάξει εἰς τὴν πνευματικὴν διακονίαν Αὐτῆς τὸ πρόγραμμα «Φιλολογικόν Εἰλητάριον» μέ χῶρον διεξαγωγῆς τὴν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

Εἰς τὸ πλαίσιον αὐτῆς τῆς διακονίας ἡ Ἑλλογιμωτάτη κ. Ἀντωνία Σαρρῆ, Ἐπίκουρη Καθηγήτρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπραγματοποίησεν: παρουσιάσιν τοῦ θέματος: «Μαθήματα Παπυρολογίας - Παλαιογραφίας», τὴν Δευτέραν 24ην Ἰουλίου 2023 καὶ ὥραν 19:00, τὴν Παρασκευὴν 28ην Ἰουλίου 2023 καὶ ὥραν 19:00, τὴν Πέμπτην 3ην Αὐγούστου 2023 καὶ ὥραν 19:00, τὴν Δευτέραν 21^ην Αὐγούστου 2023 καὶ ὥραν 19:00 καὶ τὴν Τετάρτην 30ήν Αὐγούστου 2023 καὶ ὥραν 19:00 εἰς τὴν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν.

Κατὰ τὰς ὁμιλίαις αὐτάς ἐγίναν αἱ ἐξῆς παρουσιάσεις:

α) VBP (P. Bad.) IV48 (127 π.Χ), Ἐπιστολή τῆς Διονυσίας πρὸς τὸν σύζυγόν της Θεωνᾶ, ὁ ὁποῖος λείπει εἰς στρατιωτικὴν ἀποστολήν, διηγουμένη τὴν φιλονικίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε μέ κάποιον Νέωνα εἰς τὴν ἀγοράν. Ἡ ἐπιστολή αὐτὴ εἶναι ἴσως ἡ παλαιότερα ἀσφαλῶς χρονολογημένη ἐπιστολή γραμμὴν διὰ χειρὸς γυναικός.

β) P. Mich. III 157(250 μ.Χ), Έγγραφο τῆς ἐποχῆς τῶν διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν ἀπό τόν Ρωμαῖον αὐτοκράτορα Δέκιον. Εἰς τό ἔγγραφο αὐτό οἱ ὑπογράφοντες κρατικοί ὑπάλληλοι βεβαιώνουν ὅτι ὁ Αὐρήλιος Σάκις καί τά τέκνα του προσέφεραν θυσίαν καί σπονδάς εἰς τά εἰδῶλα καί ἐδοκίμασαν ἀπό τά εἰδωλόθυτα.

γ) P. Oxy. XXXI 2601 (3ος/4ος αι.), Ἐπιστολήν ἀπό ἕναν Χριστιανόν ὀνομαζόμενον Κοπρήν πρός τήν γυναῖκα του, εἰς τήν ὁποίαν ἐδιηγείτο πῶς ἀπέφυγε νά θυσιάσῃ εἰς τά εἰδῶλα, ὅταν τοῦ ἐζητήθῃ νά τό πράξῃ, προκειμένου νά δυνηθῇ νά προχωρήσῃ εἰς τήν ἐκδίκασιν μιᾶς ὑποθέσεως του εἰς τά δικαστήρια, μᾶλλον τῆς Ἀλεξανδρείας.

δ) P. Haum. III3 (3ος αι.) Ἐπιστολή τῆς πυθαγορείου φιλοσόφου Μελίσσης πρός τήν Κλεαρέτην, εἰς τήν ὁποίαν ἀναλύει πῶς πρέπει νά ἐνδύεται μία γυναῖκα μετά τόν γάμον της. Ἡ ἐπιστολή αὐτή ἀποτελεῖ μέρος συλλογῆς ψευδεπιγραφῶν Πυθαγορείων ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν παραδοθῆ καί εἰς μεσαιωνικά χειρόγραφα. Συνεκρίθη τό κείμενον τοῦ πατύρου μέ τό κείμενον τοῦ χειρογράφου London British Library Harley 5610 (14 αι.), μέ παρατηρήσεις εἰς ἐνδιαφέρουσας γλωσσικάς διαφοράς, καθῶς ὁ πάπυρος περιέχει μίαν ἀπλοποιημένην ἐκδοχήν τῆς ἐπιστολῆς εἰς ἰωνικήν διάλεκτον, ἐνῶ εἰς μεσαιωνικά χειρόγραφα ἢ αὐτή ἐπιστολή ἔχει σωθῆ εἰς δωρικὴν διάλεκτον.

Ἐπίσης, εἰς τό πλαίσιον αὐτῆς τῆς διακονίας ὁ Ἑλλογιμάτατος κ. Ταξιάρχης Κόλιας, Ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπραγματοποίησεν εἰσήγησιν τήν Δευτέραν 31ην Ἰουλίου 2023, ὥραν 19:00 περί τῶν Βυζαντινῶν

Σπουδῶν, καί ειδικώτερον μέ θέμα «**Ἄνθρωπος καί φύση στό Βυζάντιο, μέ ἀφορμή μία ἀπώλεια**». Ὁ Καθηγητής ἔνεκα τῆς ἀπωλείας τῆς Διδάκτορος Μαρίας Χρόνη - Βακαλοπούλου, ἡ ὁποία ἐπιστημονικῶς εἶχε μελετήσει τό θέμα καί ὡς Φιλολογικόν Μνημόσυνον δι' αὐτήν, ἀνέπτυξεν ἐπί τῆ βάσει τῶν μελετῶν τῆς τό ὡς εἴρηται θέμα. Τήν εἰσήγησιν παρηκολούθησαν πολλοί καί διαπρεπεῖς Φιλολογοί, ἀλλά καί Φοιτηταί τῆς Χίου.

Εἰς τό πέρας τῆς συναντήσεως ὁ Φιλόλογος Μητροπολίτης Χίου κ. Μᾶρκος ἀπένευμεν εἰς τόν κ. Κόλιαν τό παράσημον τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἁγ. Ἰσιδώρου, τόσον διότι ἐπρωτοστάτησεν εἰς τήν διοργάνωσιν τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου διά τόν Κωνσταντῖνον Ἄμαντον (2016), ὅσον καί διότι ἐμερίμνησεν ὡς Διευθυντής Ἱστορικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἐρευνῶν διά τήν δωρεάν πολλῶν ἐπιστημονικῶν τεκμηρίων εἰς τήν Βιβλιοθήκην ΑΓΙΟΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ κ. ΜΑΡΚΟΥ

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Ἀπευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν - Κων. Ἀμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ.
- Ἴστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπέρ τοῦ κατηχητικοῦ καί φιλανθρωπικοῦ ἔργου.
- IBAN GR 98 0110 4900 0000 4900 0199 68

ΖΩΗ ΚΑΡΕΛΛΗ

Η ΣΤΕΝΗ ΠΥΛΗ

Μακριά δέν είναι ή έκκλησιά, όπου
ή θεοσεβής μητέρα μου πήγαινε τακτικά,
στή Γοργοεπήκοο ή τήν έλπιδοφόρο Δεξιά.

Παλιά κι ή άλλη εκκλησία, γλυκιά ή Γρηγορήτρα
«ή Παναγούδα» ως τήν αποκαλοῦσαν
ή μάμμη, ή προμάμμη, όλες γυναίκες
φιλόθρησκες, σεμνές και σοβαρές,
στέκονταν στά στασίδια και προσεύχονταν
τίς κατανυκτικές τους επικλήσεις,
άγνές, συνεσταλμένες έψαλλαν
παρακλήσεις μικρές και τίς μεγάλες
δεήσεις, άγιασμούς και ώραία τροπάρια,
στις άγρυπνίες, όλονυκτίες κι άνοιγαν
τά κλεισμένα παρεκλήσια για εύχαριστίες,
ύπέρ υγείας αγαπημένων προσώπων
όταν ασθενοῦσαν και διάβαζαν εύχές·

κι όταν ύπέφεραν, προσέτρεχαν, έπιμελώς
έκοίταζαν και μάθαιναν τή σοβαρότητα
τής μορφής Σου, Υπεραγία, «τῶν θλιβομένων ή χαρά»,
διδάσκονταν τήν έγκαρτέρηση τής έκφρασής Σου
τήν οδυνηρή χαρά. Τώρα, Σεπτή, είναι
μεγάλη ή έπιβουλή και ή εύλάβεια μικρή
κι ή πίστη παίρνει άλλη δύναμη.

Εικών ὀπισθοφύλλου

Ἐπιμέλεια: Αντωνία Σαρρή
Ἐπίκουρος Καθηγήτρια
Κλασικῆς Φιλολογίας
Φιλοσοφικῆς Ἀθηνῶν

Ἡ ἐπιστολή P. Oxy. XXXI 2601 ἐστάλη μᾶλλον ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια στήν Ὀξύρυγχο, πόλη τῆς ἑλληνορωμαϊκῆς Αἰγύπτου, ὅπου καί βρέθηκε.

Χρονολογεῖται στά χρόνια τῶν μεγάλων διωγμῶν τῶν Χριστιανῶν ἀπό τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορες τοῦ τρίτου ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ τετάρτου αἰῶνος.

Ὁ ἀποστολέας, Κοπρῆς, ἐνημερώνει τή σύζυγό του, Σαραπιάδα, ὅτι, ὅταν πῆγε στό δικαστήριο γιά νά δικάσει μιά ὑπόθεσή του, τοῦ ζητήθηκε νά θυσιάσει στά εἰδῶλα, προκειμένου νά μπορέσει νά γίνει ἡ δίκη.

Ὁ Κοπρῆς διηγεῖται πῶς κατάφερε νά ἀποφύγει προσωρινά τήν ὑποχρέωση, ὀρίζοντας κάποιον ὡς ἀντιπρόσωπό του στό δικαστήριο, ὁ ὁποῖος ἔκανε καί τή θυσία.

Στή συνέχεια ἀναφέρεται σέ ἄλλα θέματα, ὅπως τή θεραπεία λευκωματίου, γιά τήν ὁποία καλεῖ μιά συγγενῆ νά ἔλθει μέ τή μητέρα της γιά νά θεραπευθεῖ.

«Αἰέν ἀριστεύειν»
(γιά τά ἀριστεύσαντα παιδιά τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων)

Ἀριστεύσαντα Κατηχητόπουλα (01.08.23)

Πάπυρος 3ου ή 4ου αιώνας μ. Χ.
(P.Oxy. XXXI 2601 - Courtesy of the Egypt Exploration Society and
the Faculty of Classics, University of Oxford)